

N:o 148.

Af Herr Jöns Rundbäck: Om ett tillägg i gällande tulltaxa i fråga om tullbehandling af spritvaror.

I sedlighetens intresse har man på senare tiden måst inom vårt land vidtaga en undantagslagstiftning för handeln med och försäljningen af spirituösa drycker, och för att så vidt som ske kan nå det åsyftade målet, har man nästan vid hvarje riksdag gjort ändringar och tillägg i lagen för handeln med dessa varor, allt i akt och mening att förekomma de missbruk af denna lag, som egennyttan och fyndigheten sökt att åstadkomma. Bland andra åtgärder man vidtagit för att kunna kontrollera handeln med spritvaror och för att stäffa missbruket eller minska bruket af starka drycker hafva varit, dels att städerna fått tillåtelse inrätta så kallade bränvinsbolag eller på annat sätt inskränka utskänknings- och utminuteringsställes antal, dels ock i allmänhet, att hvar och en som erhållit tillstånd att idka minuthandel med spritvaror därför måste betala en särskild hög skatt. Dessa, för att ej tala om andra och flera åtgärder i samma syftning, hafva tvifvelsutän i någon mån medverkat till det åsyftade ändamålet; men om man för vinnande af detta ändamål ansett sig nödsakad att uppställa de strängaste fordringar för hvar och en svensk medborgare som inom landet drifver handel med spritvaror; så fordrar väl samma ändamål och den enklaste rättvisa, att utländsk undersåte icke inom vårt land må få på billigare eller fördelaktigare vilkor utminutera spritvaror än landets egna innebyggare. En sådan förmån, antagligen mot hvad åsyftadt varit, eger dock utlänningen eller en svensk om han bosätter sig utrikes, och att de begagna sig af detta egendomliga privilegium, deröfver må ingen förundra sig, och derom lära tulljournalerna icke sakna så få vittnesbörd. Denna minuthandel med spritvaror tillgår merendels på det sätt, att utländska handelshus, oftast danska, men äfven tyska och franska, hitsända agenter, hvilka dels sjelfva, dels genom utsändande af requisitionskort, artigt inbjuda hvem som helst att hos det eller det huset efter behag requirera sorterade vin- eller spritvaror till belopp af ett, eller $\frac{1}{2}$ dussin buteljer, eller än mindre quantum. Att dessa agenter ofta lyckas i sitt lofliga värf, derpå lemna den mängd af lådor och korgar, innehållande flera eller färre buteljer eller krus drikesvaror, som snart sagdt allestädes inkomma och förtullas, det säkraste bevis. Att en sådan industri skall

vara vinstgifvande, ehuru goda varor, billiga priser och stor rabatt utlofvas, det är gifvet; ty merendels befrias dessa spritvaror genom restitution vid export från skatt inom eget land, här betalas ingen utminuteringsavgift eller andra skatter, priset, men ej tullavgälderna å dessa, merendels finare — om än ofta, som man påstår, konstgjorda eller förfalskade — dryckesvarorna stå högre än å den svenska nektarn o. s. v.

Att något måste göras för att hämma denna handel torde icke med framgång kunna bestridas; men svårare torde vara att kunna angifva rätta sättet hur detta skall kunna ske. Svårigheten får emellertid icke afskräcka från försöket och derföre, ehuru jag tror, att Bevillnings-Utskottet, med sin rika och mångsidiga erfarenhet, långt lättare än motionären skall utfinna ett bästa medel för att nå det mål, hvarom jag förutsätter att vi äro ense, vill jag dock icke underlåta att antyda några utvägar, hvarpå detta mål enligt mitt förmenande kan vinnas. Genom att rentaf förbjuda införsel af spritvaror, till belopp understigande 15 kannor, kunde man visserligen tvärt afbryta hela denna minuthandel; men denna utväg, likasom den, att ålägga utländska handelsresande en högre bevillning, torde icke vara lämplig. Deremot anser jag, att gällande tulltaxa redan innehåller anvisningar, som än vidare utsträckta och begagnade, helt säkert skola medföra åsyftad verkan, nemligen att försvåra och tillbörligt beskatta nämnda minuthandel. I gällande tulltaxa stadgas nemligen, att vin, likasom franskt drufbränvin, skall, då sådant införes på krus eller buteljer, draga en högre tull, än då samma varor införas på fastager. Utan risk kan och bör enahanda behandlingssätt tillämpas och iakttagas vid införsel och förtullning af spritvaror i allmänhet; och är detta desto nödvändigare, som, om detta icke iakttages, lära de högre tullsatserna för franskt drufbränvin blott blifva illusoriska; ty, med begagnande af nederlagsrätten eller på annat sätt, kan denna franska vara lätt hitkomma som exportartikel från annat land. Då afsigten med mitt förslag redan genom hvad anfördt blifvit icke lär missförstås, anser jag mig nu, lemnande uppställningen åt Utskottet, endast böra i sammandrag framlägga detsamma under yrkande,

att Riksdagen måtte besluta det tillägg i nu gällande tulltaxa, att spritvaror, alla slag, som införas på buteljer, krus eller fastager och som understiger 15 kannor, skola tullbehandlas på enahanda sätt som bränvin och sprit af vindruvfor, då varan är tillverkad i Frankrike och således åsättas en tull af 1 Krona 90 öre per kanna.

Om remiss till Bevillnings-Utskottet anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1874.

J. Rundbäck.